

the things we leave unfinished

WAT WE ACHTERLATEN
– Nederlandse editie

REBECCA YARROS

Rebecca Yarros

The things we leave unfinished

Wat we achterlaten – Nederlandse editie

Vertaling Jacodine van de Velde

Z&K

Uitgeverij Z&K

1

Georgia

Mijn liefste Jameson,

Dit is niet ons einde. Mijn hart zal altijd bij jou blijven, waar we ook zijn. Tijd en afstand zijn slechts ongemakken voor een liefde als de onze. Of het nu dagen, maanden of zelfs jaren duurt, ik zal wachten. Wij zullen wachten. Je kunt me vinden waar de rivier om de wiegende populieren buigt, precies zoals we beiden droomden, wachtend met degene van wie we houden. Het maakt me kapot je te moeten verlaten, maar voor jou doe ik het. Ik zal ons veilig houden. Ik wacht op je, iedere seconde, ieder uur, iedere dag voor de rest van mijn leven, en als dat niet genoeg is, dan tot in de eeuwigheid, want dat is precies hoelang ik van je zal houden, Jameson.

Kom bij me terug, mijn lief.

Scarlett

Georgia Ellsworth. Ik wreef met mijn duim over de creditcard en wilde dat ik hard genoeg kon wrijven om de letters uit te wissen. Zes jaar huwelijk en het enige wat overbleef, was een naam die niet eens van mij was.

Over een paar minuten zou ik ook die niet meer hebben.

‘Nummer achtennegentig?’ riep Juliet Sinclair vanachter het

plexiglas van haar hokje, alsof ik niet de enige was in het gemeentekantoor van Poplar Grove en dat ook het afgelopen uur niet was geweest. Ik was vanmorgen naar Denver gevlogen, vanmiddag hierheen gereden en was nog niet eens bij mijn huis geweest, zo wanhopig was ik om de laatste stukjes van Damian in mijn leven te lozen.

Hopelijk zou het kwijtraken van zijn naam er enigszins voor zorgen dat het kwijtraken van hem en zes jaar van mijn leven iets minder pijn deed.

‘Ja, hier.’ Ik stopte mijn creditcard weg en liep naar het venster.

‘Waar is je nummer?’ vroeg ze, haar hand uitgestoken en op haar gezicht een zelfvoldane grijns die niet veel was veranderd sinds de middelbare school.

‘Ik ben hier de enige, Juliet.’ Uitputting kroop door iedere zenuw in mijn lijf. Als ik dit eenmaal achter de rug had, kon ik in de grote oorfauteuil in oma’s kantoor kruipen en de wereld voor de rest van mijn leven negeren.

‘Volgens de regels...’

‘O, hou toch op, Juliet.’ Sophie rolde met haar ogen toen ze in Juliets hokje stapte. ‘Ik heb Georgia’s papieren al. Ga jij maar een pauze nemen of zo.’

‘Prima.’ Juliet duwde zich van de toonbank af en maakte haar plaats vrij voor Sophie, die het jaar voor ons haar diploma had gehaald. ‘Het was leuk je te zien, Georgia.’ Ze schonk me een mierzoete lach.

‘Jou ook.’ Ik gaf haar de ingestudeerde glimlach die de afgelopen paar jaar als mijn lijm had gediend en me bij elkaar had gehouden terwijl alles om me heen instortte.

‘Sorry daarvoor.’ Sophie kromp ineem, trok haar neus op en zette haar bril recht. ‘Ze is... Nou, ze is niet veel veranderd. Hoe dan ook, alles lijkt in orde te zijn.’ Ze overhandigde me de papieren die mijn advocaat me gistermiddag had gegeven, samen met mijn

nieuwe ID-kaart en liet alles in de envelop glijden. Hoe ironisch... Terwijl mijn leven uiteen was gevallen, werd de fysieke manifestatie van die ontbinding bij elkaar gehouden door een nietje dat perfect in een hoek van vijfenveertig graden was aangebracht. 'Ik heb de schikking niet gelezen, hoor,' zei ze zachtjes.

'Het stond in *Celebrity Weekly!*' zong Juliet praktisch vanaf achteren.

'Niet iedereen leest die roddelbladen!' riep Sophie over haar schouder terug en gaf me toen een medelevende glimlach. 'Iedereen hier was echt heel trots op de manier waarop je met opgeheven hoofd... alles doorstond.'

'Bedankt, Sophie,' reageerde ik en ik slikte de brok in mijn keel weg. Het enige wat nog erger was dan falen in het huwelijk waarvoor iedereen me had gewaarschuwd, was dat op elke website en in ieder tijdschrift verslag werd gedaan van mijn liefdesverdriet en vernedering, zodat de roddelliefhebbers zich met hun *guilty pleasure* tegoed konden doen aan de persoonlijke tragedie van anderen. Mijn hoofd opgeheven en mijn mond dicht houden wanneer de camera's in mijn gezicht werden geduwd, was precies wat me de afgelopen zes maanden de bijnaam 'De IJskoningin' had opgeleverd, maar als dat de prijs was om vast te houden aan het kleine beetje waardigheid dat ik nog overhad, dan was dat maar zo.

'Dus, moet ik zeggen "welkom thuis"? Of ben je alleen op bezoek?' Ze overhandigde me een klein uitgeprint papiertje dat dienstdeed als mijn tijdelijke rijbewijs, tot ik de nieuwe per post zou ontvangen.

'Ik ben voorgoed thuis.' Mijn antwoord had net zo goed op de radio uitgezonden kunnen worden. Juliet zou er wel voor zorgen dat iedereen in Poplar Grove voor het avondeten op de hoogte was.

'Nou, welkom thuis dan!' Ze lachte stralend. 'Het gerucht gaat dat je moeder ook in de stad is.'

Mijn maag verkrampde.

‘Echt? Ik... eh... ben daar nog niet geweest.’ *Het gerucht gaat* betekende dat mijn moeder was gezien in een van onze twee kruidenierszaken of de plaatselijke bar. Die tweede optie was het meest waarschijnlijk. Aan de andere kant, misschien was het wel een goed...

Maak die gedachte maar niet af.

Alleen nog maar denken dat mam hier wellicht was om me te helpen zou al op een verpletterende teleurstelling uitlopen. Ze wilde iets.

Ik schraapte mijn keel. ‘Hoe gaat het met je vader?’

‘Goed! Ze denken dat ze deze keer alles hebben weggehaald.’ Haar gezicht betrok. ‘Het spijt me echt wat je is overkomen, Georgia. Ik kan me niet eens voorstellen dat mijn man...’ Ze schudde haar hoofd. ‘Hoe dan ook, dat verdiende je niet.’

‘Dank je wel.’ Ik keek weg en zag haar trouwring. ‘Doe Dan de groeten van me.’

‘Zal ik doen.’

Ik stapte in het namiddaglicht dat met een troostende, warme gloed over Main Street scheen en zuchtte opgelucht. Ik had mijn naam terug en mijn stad zag er precies uit zoals ik me herinnerde. Gezinnen slenterden voorbij, genietend van het zomerweer, en vrienden stonden tegen de achtergrond van schilderachtige, rotsachtige bergen te kletsen. Poplar Grove had een inwonersaantal dat kleiner was dan de hoogteligging, was groot genoeg om een half dozijn stoplichten te vereisen en was zo hecht dat privacy een zeldzaam goed was. O, en we hadden een geweldige boekenwinkel.

Daar had oma voor gezorgd.

Ik gooide mijn papieren op de bijrijdersstoel van mijn huurauto en twijfelde even. Mam was nu waarschijnlijk in het huis – na de begrafenis had ik nooit gezegd dat ze de sleutel moest teruggeven. Ineens was ik er niet zo happig op om naar huis te gaan. De afgelopen maanden hadden al mijn mededogen, kracht en zelfs mijn

hoop uit me gezogen. Ik was er niet zeker van dat ik mam aankon nu ik alleen maar boosheid voelde.

Maar ik was thuis, waar ik kon opladen tot ik weer heel was.

Opladen. Dat was precies wat ik nodig had voordat ik mijn moeder zou zien. Ik stak de straat over naar The Sidetable, de winkel waarbij oma een van haar beste vriendinnen had geholpen hem op te richten. Volgens haar testament was ik nu de stille vennoot. Ik was... alles.

Mijn borst trok samen bij het zicht van het tekoopbord op wat voorheen de dierenwinkel van meneer Navarro was. Het was een jaar geleden dat oma me vertelde dat hij was overleden en dat pand was eersteklas vastgoed op Main Street. Waarom was er geen ander bedrijf ingetrokken? Had Poplar Grove het moeilijk? Die mogelijkheid lag als zure melk op mijn maag toen ik de boekenwinkel binnenliep.

Het rook naar perkament en thee, gemengd met een beetje stof en de geur van thuis. In de tijd dat ik in New York woonde, was het me nooit gelukt in een van de winkelketens iets te vinden wat ook maar enigszins leek op deze rustgevende geur. Verdriet prikte in mijn ogen toen ik mijn eerste ademteug nam. Oma was zes maanden geleden overleden en ik miste haar zo erg dat het voelde alsof mijn borstkas zou instorten door het gat dat ze had achtergelaten.

‘Georgia?’ Mevrouw Rivera’s mond zakte een moment open voordat ze vanachter de toonbank breeduit lachte, haar telefoon tussen haar oor en schouder geklemd. ‘Momentje, Peggy.’

‘Hallo, mevrouw Rivera.’ Ik grijnsde en zwaaide naar het welkome bekende gezicht. ‘Voor mij hoeft je niet op te hangen hoor, ik kwam alleen maar even langs.’

‘Nou, het is geweldig je te zien!’ Ze wierp een blik op de telefoon. ‘Nee, jij niet, Peggy. Georgia kwam net binnen!’ Haar warme bruine ogen vonden de mijne weer. ‘Ja, dié Georgia.’

Ik zwaaide nog een keer terwijl zij hun gesprek voortzetten en liep door naar de afdeling romantiek, waar oma een hele rits planken had gekregen, bedoeld voor de boeken die ze had geschreven. Ik pakte de laatste roman die ze had uitgegeven en opende de omslag, zodat ik haar gezicht kon zien. We hadden dezelfde blauwe ogen, maar ze had het opgegeven haar haren, die ooit zwart waren, te verven toen ze rond de vijfenzeventig was, het jaar dat mam me voor het eerst op haar stoep dumpte.

Oma's portretfoto was een en al parel en zijden blouse, terwijl de vrouw zelf eerder een overall was, stoffig van de tuin, en een zonnehoed die breed genoeg was om het hele district in de schaduw te hullen, maar haar lach was hetzelfde. Ik pakte een ander boek, dat ouder was, gewoon om een tweede versie van die lach te zien.

De deurbel rinkelde en even later begon een man die aan het bellen was in het gangpad achter me de afdeling algemene fictie te doorzoeken.

'Een hedendaagse Jane Austen,' fluisterde ik toen ik de quote op de cover las. Het was me altijd blijven verbazen dat oma de meest romantische ziel was die ik ooit had gekend en ze toch het overgrote deel van haar leven alleen had doorgebracht, boeken schrijvend over liefde terwijl het haar slechts een handjevol jaren was gegund die zelf te mogen ervaren. Zelfs toen ze met opa Brian getrouwd was, hadden ze maar tien jaar gehad voordat kanker hem van haar had afgenomen. Misschien waren de vrouwen in mijn familie vervloekt wat ons liefdesleven betrof.

'Wat de hel is dit?' De stem van de man klonk luid.

Mijn wenkbrauwen schoten omhoog en ik wierp een blik over mijn schouder. Hij had een Noah Harrison-boek vast, waar – uiteraard – twee mensen op stonden die elkaar bijna kusten.

'Omdat ik midden in het Andes-gebergte niet bepaald mijn e-mail heb gecheckt, dus ja, het is de eerste keer dat ik die nieuwe zie.' De kerel kookte praktisch toen hij een ander boek van Har-

rison oppakte en ze omhooghield, naast elkaar. Twee verschillende stellen, precies dezelfde pose.

Ik zou absoluut bij mijn eigen keuze blijven, of bij elk ander boek in deze afdeling.

‘Ze zien er precies hetzelfde uit, dat is het probleem. Wat mankeerde er aan de oude... Ja, ik ben kwaad! Ik heb achttien uur gereisd en voor het geval je het was vergeten, ik heb mijn researchtrip ingekort om hier te kunnen zijn. Ik zeg je dat ze er precies hetzelfde uitzien. Wacht even, ik zal het je bewijzen. Mevrouw?’

‘Ja?’ Ik draaide me een stukje om en keek op om twee boekcovers in mijn gezicht geduwd te krijgen.

Hallo, persoonlijke ruimte?

‘Zien deze twee er hetzelfde uit?’

‘Yep. Ze zijn behoorlijk inwisselbaar.’ Ik zette een van oma’s boeken terug op de plank en fluisterde mentaal een klein afscheid, zoals ik altijd deed wanneer ik een van haar boeken in een winkel opzocht. Zou het ooit makkelijker worden om haar te moeten missen?

‘Zie je? Omdat ze er niet hetzelfde uit zouden moeten zien!’ snauwde de man, hopelijk tegen de arme ziel aan de andere kant van de lijn, want het zou niet goed aflopen als hij die toon tegen mij aansloeg.

‘Nou, ter verdediging, al die boeken lezen ook hetzelfde,’ mompelde ik. *Shit*. Het was er al uitgeglipt voordat ik mezelf kon tegenhouden. Blijkbaar was mijn filter net zo verdoofd als mijn emoties. ‘Sorry...’ Ik draaide me naar hem om en richtte mijn blik op tot ik werd geconfronteerd met twee donkere wenkbrauwen, die boven net zulke donkere ogen waren opgetrokken van verbijstering. *Wow*.

Mijn verwoeste hart schokte, net zoals bij de heldinnen in oma’s boeken. Hij was de knapste man die ik ooit had gezien en als de nu ex-vrouw van een filmregisseur had ik echt wel het nodige voorbij zien komen.

O nee, nee, nee. Je bent immuun voor knappe mannen, waar-
schuwde de verstandige kant van mijn brein me, maar ik had het
te druk met staren om te luisteren.

‘Ze lezen het...’ Hij knipperde met zijn ogen. ‘Ik bel je later terug.’
Hij plaatste beide boeken in een hand en verbrak de verbinding,
waarna hij zijn mobiel in zijn zak stak.

Hij leek van mijn leeftijd te zijn – achterin de twintig, misschien
begin dertig – was minimaal een meter tachtig en zijn zwarte, net-
uit-bed haar viel achteloos over zijn gebruikte, olijfkleurige huid
voordat het die opgetrokken, zwarte wenkbrauwen en onmogelijk
diepbruine ogen bereikte. Zijn neus was recht, zijn lippen gevormd
door weelderige lijnen die slechts dienden om me eraan te herin-
neren hoelang ik al niet meer was gekust. Zijn kin was bedekt met
een lichte stoppelbaard. Hij was een en al hoekige, gebeeldhouwde
lijnen en, gezien de aangespannen spier in zijn onderarm, zou ik
de winkel erom durven verwedden dat hij tamelijk bekend was
met de binnenkant van een fitnesszaal... en waarschijnlijk ook
met die van een slaapkamer.

‘Zei je nou net dat ze allemaal hetzelfde lezen?’ vroeg hij lang-
zaam.

Ik knipperde met mijn ogen. *Juist. De boeken.* Ik gaf mezelf een
mentale mep omdat ik de draad kwijtraakte door een knap gezicht.
Ik had mijn naam nog maar twintig minuten terug en mannen
stonden in de nabije toekomst niet op het menu. Trouwens, hij
kwam hier niet eens uit de buurt. Achttien uur reizen of niet, zijn
op maat gemaakte pantalon schreeuwde overduidelijk ‘duur’ en
de mouwen van zijn witte linnen overhemd waren op zo’n non-
chalante, rommelige manier opgerold die allesbehalve nonchalant
was. Mannen in Poplar Grove sloofden zich niet uit met broeken
van duizend dollar en hadden geen New Yorks accent.

‘Zo ongeveer. Jongen ontmoet meisje, ze worden verliefd, het
noodlot slaat toe, er gaat iemand dood.’ Ik haalde mijn schouders

op, trots dat ik geen blos over mijn wangen voelde trekken die me verraadde. ‘Gooi er nog een of ander rechtbankdrama bovenop, een beetje onbevredigende maar poëtische seks, en misschien een strandscène, en dat was het zo’n beetje. Als dat je ding is, kun je met geen van die boeken de fout ingaan.’

‘Onbevredigend?’ Die wenkbrauwen kropen naar elkaar toen hij tussen de boeken heen en weer keek en zijn blik vervolgens terug naar mij schoof. ‘Er gaat niet altijd iemand dood.’

Blijkbaar had hij een paar Harrison-boeken gelezen. ‘Oké, in tachtig procent van de gevallen dan. Ga je gang en ervaar het zelf,’ opperde ik. ‘Dat is de reden dat het boek aan die kant staat,’ ik wees naar het bordje algemene fictie, ‘en niet aan deze kant.’ Ik zwaaide met mijn vinger naar het pictogram van romantiek.

Gedurende een fractie van een seconde zakte zijn onderkaak. ‘Misschien zit er wel meer in deze verhalen dan seks en onrealistische verwachtingen.’ Zijn aantrekkelijkheid daalde een paar tandjes toen hij een van mijn kleine ergernissen aanwakkerde.

Mijn stekels kwamen overeind. ‘Romantiek draait niet om onrealistische verwachtingen en seks. Het gaat over liefde en het overkomen van tegenslagen door wat als een universele ervaring kan worden gezien.’ Dat was wat oma en het lezen van duizenden romantische boeken me in mijn achtentwintig jaar lange leven hadden geleerd.

‘En, blijkbaar, bevrédigende seks.’ Hij trok een wenkbrauw op.

Ik dwong mijn huid niet te blozen bij de manier waarop zijn lippen dat woord leken te strelen.

‘Hé, als je niet van seks houdt of je ongemakkelijk voelt wanneer een vrouw haar seksualiteit omarmt, zegt dat eigenlijk meer over jou dan over het genre, denk je ook niet?’ Ik hield mijn hoofd schuin. ‘Of is het het happy end waar je problemen mee hebt?’

‘Ik ben helemaal voor seks en voor vrouwen die hun seksualiteit omarmen en voor een happy end.’ Zijn stem werd knorrig.

‘Dan zijn dat absoluut geen boeken voor jou, want het enige wat ze omarmen is universele ellende, maar als dat is wat je zoekt, veel plezier.’ *Tot zover het achterwege laten van De IJskonigin.* Hier stond ik dan, ruzie te maken met een compleet vreemde in een boekenwinkel.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Het zijn liefdesverhalen. Dat staat erop.’ Hij hield een van de covers omhoog, toevallig het boek waarop een quote van oma stond. Dé quote. Die waar haar uitgever oma zo vaak om had gesmeekt dat ze uiteindelijk had toegegeven en ze het hadden moeten doen met wat ze had te zeggen.

‘Niemand schrijft liefdesverhalen als Noah Harrison,’ las ik. Een lichte glimlach trok aan mijn lippen.

‘Ik zou zeggen dat Scarlett Stanton een behoorlijk gerespecteerde romanschrijfster is, of niet?’ Een dodelijk sexy grijns verscheen op zijn gezicht. ‘Als zij zegt dat het een liefdesverhaal is, dan is het een liefdesverhaal.’

Hoe kon iemand die zo verpletterend knap was me zo grondig irriteren?

‘Ik zou zeggen dat Scarlett Stanton de méést gerespecteerde romanschrijfster van haar generatie is.’ Ik schudde mijn hoofd, stopte oma’s andere boek terug waar het hoorde en draaide me om, zodat ik kon weglopen voordat ik volledig tegen deze kerel zou uitvallen omdat hij met oma’s naam te koop liep alsof hij ook maar iets over haar wist.

‘Dus het is veilig om haar aanbeveling te volgen, of niet? Als een man een liefdesverhaal wil lezen. Of keur jij alleen liefdesverhalen goed die door vrouwen zijn geschreven?’ riep hij me na.

Serius? Met een ruk draaide ik me aan het eind van het gangpad om en mijn zelfbeheersing liet me in de steek toen ik hem aankeek. ‘Wat je niet ziet in die quote is de rest ervan.’

‘Wat bedoel je?’ Er verschenen twee rimpels tussen zijn wenkbrauwen.

‘Dat was niet de originele quote.’ Ik keek naar het plafond en probeerde me haar precieze woorden te herinneren. ‘Wat was het... “Niemand schrijft zulke pijnlijk deprimerende fictie, gemaskeerd als liefdesverhalen, als Noah Harrison.” De uitgever heeft het bewerkt voordat het op de cover kwam.’ *Dat ging een stap te ver.* Ik kon oma’s stem bijna in mijn hoofd horen.

‘Wat?’ Het moest komen door de manier waarop hij onder het fluorescerende licht verschoof, maar het leek alsof zijn huid wit wegtrok.

‘Luister, dat gebeurt zo vaak.’ Ik zuchtte. ‘Ik weet niet of het je is overgefallen, maar hier in Poplar Grove kenden we Scarlett Stanton allemaal behoorlijk goed en ze was niet iemand die haar mening voor zich hield.’ *Blijkbaar was dat genetisch bepaald.* ‘Als ik het me goed herinner, zei ze wel dat hij met gevoel voor beschrijving schreef en dat hij... gek op alliteratie was.’ Dat was het aardigste wat ze had gezegd. ‘Het was niet zijn schrijfstijl waar ze bezwaar tegen had, alleen zijn verhalen.’

Er trilde een spiertje in zijn kaak. ‘Nou, ik hou toevallig van alliteratie in mijn liefdesverhalen.’ Met beide boeken in zijn hand liep hij langs me, op weg naar de kassa. ‘Bedankt voor de aanbevelingen, mevrouw...’

‘Ellsworth,’ reageerde ik automatisch en ik kromp enigszins ineen toen die naam over mijn lippen rolde. *Niet meer.* ‘Geniet van uw boeken, meneer...’

‘Morelli.’

Ik knikte en liep toen weg. Ik voelde hoe zijn blik me de deur uit volgde terwijl mevrouw Rivera beide boeken voor hem aansloeg.

Tot zover het een beetje tot rust komen. Het ergste van dat hele gekibbel? Misschien had hij wel gelijk en waren de boeken die oma schreef echt onrealistisch. Het enige happy end dat ik kende was van mijn beste vriendin, Hazel, en aangezien zij nog maar in

het vijfde jaar van haar huwelijk zat, kon dat oordeel nog niet echt worden vastgesteld.

Vijf minuten later reed ik onze straat in en passeerde Grantham Cottage, de verhuurwoning van oma die het dichtst bij haar huis was. Het leek leeg te staan, wat voor het eerst was sinds... altijd. Aangezien we ons slechts een halfuur rijden van Breckenbridge bevonden, stonden huurwoningen hier niet lang leeg.

Shit. Je hebt niets met de beheerder geregeld. Dat was waarschijnlijk een van de tientallen voicemailberichten die ik niet had afge luisterd of misschien een van de duizenden ongelezen e-mails. De voicemail was in ieder geval gestopt met het aannemen van nieuwe berichten, maar de e-mails bleven zich maar opstapelen. Ik moest mezelf bijeenrapen. De rest van de wereld zat er niet mee dat Damian mijn hart had gebroken.

Ik reed de oprit van het huis waarin ik was opgegroeid op en parkeerde. Er stond al een huurauto aan het eind van de halfronde oprit.

Mam moest hier zijn. Die constant aanwezige vermoedigheid zwol op en spoelde over me heen.

Ik liet mijn koffers voor een later moment in de auto staan, maar griste wel mijn handtas mee voordat ik naar de voordeur van het zeventig jaar oude koloniale huis liep. *De bloemen ontbraken.* Meerjarige planten popten hier en daar op, allemaal behoorlijk uitgedroogd, maar er waren geen zeeën van vrolijke kleuren in de bedden die normaal gesproken in deze tijd van het jaar de oprit omrandden.

De afgelopen paar jaar – toen ze te broos was om veel te knielen – was ik naar oma gevlogen om haar te helpen planten. Het was niet alsof Damian me had gemist... Al wist ik nu pas waarom.

‘Hallo?’ riep ik toen ik de hal in liep. Mijn maag verkrampde door de muffe geur van rook in de lucht. Had ze geróókt in oma’s huis? Het hardhout zag eruit alsof het sinds de winter niet meer

was gedweild en er lag een dikke laag stof op de sidetable in de hal. Oma zou het vreselijk vinden haar huis zo te zien. Waar was Lydia? Ik had oma's accountant gevraagd de huishoudster in dienst te houden.

De deuren naar de woonkamer werden opengeduwde en mam kwam tevoorschijn, gekleed voor bezoek. Haar megawatt lach verflauwde toen ze me zag en werd toen weer breder.

'Gigi!' Ze opende haar armen en gaf me de twee tellen durende klop-op-de-rug-omhelzing die onze relatie wel zo'n beetje beschreef.

God, wat haatte ik die bijnaam.

'Mam? Wat doe je hier?' Ik stelde de vraag vriendelijk, want ik wilde haar geen inzinking bezorgen.

Ze verstijfde en trok zich toen terug, haar lach wankelde. 'Nou... ik wachtte eigenlijk op jou, liefje. Ik weet dat het een grote klap was om oma te verliezen en nu je je echtgenoot ook kwijt bent, dacht ik dat je wel een zachte plek kon gebruiken om te landen.' Haar uitdrukking droop van medeleven toen ze me van top tot teen in zich opnam. Zachtjes greep ze mijn schouders beet en ze eindigde haar observatie met een licht opgetrokken wenkbrauw. 'Je ziet er in ieder geval uit alsof je hart is gebroken. Ik weet dat het nu moeilijk is, maar ik zweer dat de volgende keer makkelijker zal zijn.'

'Ik hoop niet dat er een volgende keer zal komen,' gaf ik zachtjes toe.

'Dat hoopt niemand.' Haar blik verzachtte op een manier die ze me nog nooit eerder had getoond.

Mijn schouders zakten en de dikke beschermingsmuur die ik door de jaren heen had opgebouwd, scheurde. Misschien draaide mam de bladzijde om, begon ze een nieuw hoofdstuk. Het was jaren geleden dat we echt samen tijd hadden doorgebracht en misschien waren we eindelijk op het punt gekomen waarop we konden...

'Georgia?' vroeg een man door de openslaande deuren. 'Is hij gearriveerd?'

Hoeveel risico's durf je te nemen voor de liefde?

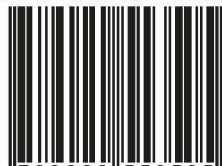
De 28-jarige Georgia is na haar nare scheiding haar huis in New York, haar vrienden en haar trots kwijt. Ze moet helemaal opnieuw beginnen en vertrekt naar Colorado om zich terug te trekken op het landgoed van haar overleden overgrootmoeder. Ze hoopt daar wat rust te vinden, maar in plaats daarvan ontmoet ze bestsellerauteur Noah Harrison, die gevraagd is om de onvoltooide roman van haar overgrootmoeder Scarlett Stanton – een literair icoon – af te ronden. Zij vindt hem een arrogante kwal en hij kan niet tegen haar cynisme en koppigheid. Met veel tegenzin gaan ze toch samen aan het werk. Maar als Noah en Georgia het manuscript lezen en een doos met brieven vinden, wordt al snel duidelijk waarom Scarlett haar boek nooit heeft afgerond.

Rebecca Yarros is de onvolprezen koningin van de emotionele feelgood met een diepere laag. Met *The things we leave unfinished* wist ze veel lezershartten te raken en ook op TikTok werd het boek een hit! Eerder schreef ze de succesvolle Flight & Glory- en de Renegades-series, en de standalones *De laatste brief* en *De kleur van Colorado*.

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

ISBN 978 90 205 5350 5 NUR 340

9 789020 553505 >